

Öl. Ålands landsting

Med stora omkostnader hara vi i denna landsdel uppfört och vidmakthålla lokaler, där våra barn erhålla undervisning och bringas kunskaper i de ämnen, som äro nödiga, för att de i framtiden måtte kunna fylla sitt värv såsom dugliga och nyttiga medborgare i samhället. De förliga utgifterna för lägre och högre folkskolornas vidmakthållande, som också bidragen till lärarepersonalens avlöning, äro i de alla flesta fall och kanske för oss alla nog så känbara. Varje vän av sanning måste glädja sig över de framsteg, som vunnits, ehuru mycket ännu i flere av våra åländska kommuner återstår på detta område, speciellt vid uppförande av flere lokaler för lägre och högre folkskolor. Detta är blott en sak, som vällat undertecknad - och jag förmodar många med mig - oro och bekymmer, och detta är att barnen, såsom sakläget nu är, icke erhålla den un-

dervisning i kristendomen, som dock för dem är nödig. Redan en hastig blick på folkskolornas läseordning visar, vilken underordnad plats kristendomsundervisningen numera erhållit, och dock borde fortvarande undervisningen i kristendomen intaga det främsta rummet i dessa för våra barn avsedda skolor.

Mycket, som i dessa skolor läses, glömmes snart, men har människorna i barndomen fått en god och enärig undervisning i det gudomliga ordet så har hon användningen därför under hela sitt liv, och detta kan icke ersättas av något slags moralundervisning, varom i de sista tiderna blivna fråga. Vi äro uppfosttrade i den evangelisk-lutherska läran och Ålands folk är känt för sin konservativa läggning. Det måste vara oss angeläget, att det uppvaxande släktet i bland oss måtte få en god och omsorgsfull undervisning i den evangelisk-lutherska tro, som är ett dyrbart arv från våra fäder, och som erhållit ett kort uttryck i den bekännelseskraft, som vi alla i egenskap av lutheraner hava läst ifrån vår barndom, nämligen Luthers lilla katekes.

För den evangeliska-lutherska läran kämpade och blödde våra fäder, och ett bättre arv kunna vi icke lämna åt släkten, som på dessa öar födas. Läroboken "Den kristna läran" utgör även

den ett bevis för hur den finska kyrkan
föreställt den lutheriska uppfattningen av
kristendomen och är vederbörligen
antagen, samt anbefald att läsas av
Finlands barn med undantag av dem,
som besöka den lärda skolen. Man in-
vänder från vissa håll, att mekanisk
minnestläsning icke är till någon nytta
när det är fråga om kristendomsundervisning,
men envar av oss kan intyga, att när
mönnet i barndomen fylldes av heliga
sanningar, så kom man ihåg det och
hade nytta därav längre fram i livets
prövningar.

Med hänsyn till det anförda vill jag
därför hemställa, att Ålands landsting
mätte upptaga denna viktiga sak till
behandling för att allsidigt belysas och in-
gå till vederbörlig ort med petition därom,
att vi, när det är fråga om meddelan-
det av kristendomsundervisning i vå-
ra skolor, mätte få behålla de hittills be-
gangnade läroböckerna, och den ifråga-
satta moralundervisningen utelämnas,
samt nödigt antal timmar för kris-
tendomsundervisningen reserveras.

Faltvik Örebro den 20 juni 1922.

L. Blomroos
Landstingsman.